

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
א - ד

(א)	
And the Jews accepted that which they had begun to do, and our Sages said: that which they had begun at the Giving of the Torah, etc. And this is a great wonder, seemingly—how is it possible that at the Giving of the Torah, where it is stated, "And all the people saw the voices," etc., and with every single utterance their souls departed, etc., as our Sages said—this was only a beginning?	וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אשר החלו במתן תורה כו' וזה פלא גדול לכאורה איך יתכן שבמתן תורה שנאמר "וְכָל הָעָם רָאוּ אֶת הַקּוֹלוֹת" כו' ועל כל דבור ודבור פָּרְחָה נִשְׁמָתָם כו' כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, לא היה רק התחלה?
As it is written, "That which they had begun to do," and in the days of Achashverosh, they established and accepted—that is, they completed and it was received in their hearts, etc.	כאשר כתוב "אשר החלו לעשות", ובימי אחשורוש "קיימו וקבלו", שגמרו ונתקבל בלבבם כו'
And first, we must understand the root of the matter of the Giving of the Torah, for Abraham had already observed the entire Torah, as it is written, "Because Abraham hearkened to My voice," etc.	יש להבין תחלה שרש ענין מתן תורה, הרי אברהם כבר קיים כל התורה, כאשר כתוב "עקב אשר שמע אברהם בקולי" כו'
However, the service of Abraham was in love, as it is written, "Abraham My beloved." And in love, there are two levels: "Ratzoh" (running) and "Shov" (returning), which are called direct light and returning light.	אבל הנה עבודת אברהם הייתה באהבה, כאשר כתוב "אברהם אוהבי", ובאהבה יש שתי מדרגות: רצוא ושוב, שנקראים אור ישר ואור חוזר.
And the matter is known, as it is written in Sefer Yetzirah, "If your heart runs, return," etc.	והענין ידוע, כאשר כתוב בספר יצירה: "אם רץ לבך שוב" כו'
For attachment (d'veikut) is a matter of drawing the heart and its expiration, as in "My flesh and my heart yearn," and "My soul longs and even expires," and the like.	שהדבקות הוא ענין המשיכת הלב וכלותו, כמו "כלה שארי ולבבי", ונקספה וגם כלתה נפש" וכו' וכו' וכו'.
And this is what is written, "If your heart runs," that the heart desires and longs, running to cling and be absorbed in the Living God.	והוא מה שכתוב "אם רץ לבך", שהלב חושק ונקסף במרוצה להתדבק ולהכלל באלקים חיים.
And this is the aspect of "Ratzoh" (running). And after the yearning, when the soul expires—which is called returning light—immediately comes the aspect of nullification.	והנה זהו בחינת רצוא. ואחר התשוקה בכלות הנפש, שנקרא אור חוזר, מיד הוא בא לבחינת הבטול.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
א - ד

And this is when one withdraws backward out of awe, to the point that he does not find any place for himself at all, as it is written, "And the people saw and trembled, and they stood afar."	וְהוּא מֵה שִׁנְסוּג אַחֲרֵי מִפְּנֵי הָאִימָה, עַד שֶׁלֹּא יִמָּצֵא מְקוֹם לַעֲצֻמוֹ כָּלֵל, וְכֵמו "וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְוּעוּ וַיַּעֲמֵדוּ מֵרָחֵק".
And this is the opposite of the running in the longing, etc. And this is what is written, "If your heart runs, return," etc.	וְהוּא הֵפֶךְ הַמְרוּצָה שֶׁבְּתִשְׁוֶקָה כו'. וְזֶהוּ "אִם יָרַץ לְבָבְךָ שׁוּב" כו'.
And this is "And the Chayot (angels) run and return," as is known.	וְזֶהוּ "וְהַחַיּוֹת רָצוּ וְשׁוּבוּ", כִּידוּעַ.
(ב)	
And we must understand why this service is specifically in the aspect of "Ratzoh V'Shov" (running and returning). However, it is known that there are two levels: the aspect of "Sovev Kol Almin" (encompassing all worlds) and the aspect of "Memaleh Kol Almin" (filling all worlds).	וְיֵשׁ לְהַבִּין לָמָּה עֲבוּדָה זוֹ בְּבְחִינַת רָצוּ וְשׁוּב דּוֹקָא. אֲבָל הִנֵּה יָדוּעַ שִׁישׁ שְׁתֵּי מִדְּרָגוֹת: בְּחִינַת סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבְחִינַת מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין.
And these correspond to the two Divine Names: Havayah and Elokim.	וְהֵן שְׁתֵּי הַשְּׁמוֹת: שֵׁם הוּי"ה וְשֵׁם אֱלֹקִים.
Generally, the Name Havayah is mentioned only concerning the aspect of "Sovev Kol Almin," whereas the Name Elokim refers to the aspect of "Memaleh Kol Almin."	וְעַל הָרֹב, לֹא נִזְכָּר שֵׁם הוּי"ה רַק עַל בְּחִינַת סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, וְשֵׁם אֱלֹקִים בְּבְחִינַת מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין.
Moreover, "Sovev Kol Almin" is also referred to as a "Name," that is, the Name Havayah, which is also called a Name. However, it is a primary Name (Shem HaEzetzem), whereas the Name Elokim is a Name of action, as is known.	וְגַם סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין הוּא בְּבְחִינַת שֵׁם, הֵינוּ שֵׁם הוּי"ה, שֶׁגַּם הוּא נִקְרָא שֵׁם, אֲלֹא שֶׁהוּא שֵׁם הַעֲצֵם, וְשֵׁם אֱלֹקִים הוּא שֵׁם הַפְּעוּלָה, כִּידוּעַ.
And regarding the verse, "And the Chayot (angels) run and return," which refers to the angels, this is because their root is in the Name Elokim—the "Living God"—which gives them life.	וְיָמָּה שֶׁנֶּאֱמַר "וְהַחַיּוֹת רָצוּ וְשׁוּבוּ", שֶׁהוּא עַל הַמְּלָאכִים, זֶהוּ מִצַּד שֶׁרָשָׁם בְּשֵׁם אֱלֹקִים "חַיִּים", שֶׁמַּחְיָה אוֹתָם.
For the power of the cause is within the effect, and every effect is similar to its cause, etc.	שֶׁכֹּחַ הַפּוֹעֵל בְּנִפְעָל, וְכָל פְּעוּלָה בְּדוֹמָה לַפּוֹעֵל כו'.
Similarly, there is an aspect of "Ratzoh V'Shov" even within the Name Havayah, which corresponds to "Sovev Kol Almin."	וְכֵן נִמָּצֵא בְּחִינַת רָצוּ וְשׁוּב גַּם בְּשֵׁם הוּי"ה, שֶׁהוּא הַסּוֹבֵב כָּל עֲלָמִין.
And this was the service of Abraham, as it is written about him, "He journeyed and continued traveling," etc.	וְזֹאת הֵיטָה עֲבוּדָתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ: "הִלּוּךְ וְנִסְוּעַ" כו'.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
א - ד

And now, this is the concept of Torah and Mitzvot, which are in the aspect of "Or Yashar" (direct light) toward the Name Havayah specifically.	ועכשיו זהו ענין התורה והמצוות, שהן בבחינת אור ישר לשם הוי"ה דוקא.
Whereas the "Ratzoh V'Shov" of the angels applies only to the Name Elokim.	מה שאין כן רצוא ושוב של המלאכים, הוא בשם אלקים לבד.
This will be understood by first explaining the difference between "Sovev" and "Memaleh."	ויבין זה בהקדמת ביאור ההפרש בין סובב וממלא.
This is based on the well-known verse: "Let them praise the Name of Havayah, for He commanded and they were created."	והוא על פי הידוע במה שכתוב: "והללו את שם הוי"ה, כי הוא צוה ונבראו".
The expression "and they were created" implies that they came into existence automatically and of their own accord.	לשון "ונבראו" משמע שנבראו מאליהם וממלא.
But how is it possible that creation, which is an existence from nothingness, could come into being on its own, without any creative force causing it?	ואיך יתכן שבענין התהוות הבריאה "יש מאין", נתהוה מאליו בלי שום כח המהוה אותו?
What does "for He commanded" mean—whom did He command, and who was commanded?	ומהו "כי הוא צוה"—למי צוה, ומי הוא שצוה?
However, this refers specifically to the Name Havayah, for it is He who commanded, and as a result, they were created automatically.	אבל זה קאי על דסמיה ליה, והוא שם הוי"ה דוקא, שהוא צוה ונבראו ממילא כו.
And the matter is as is known regarding the aspect of "Sovev Kol Almin" (encompassing all worlds). Even though it is a general encompassing level for the entire chain of creation (Atzilut, Beriah, Yetzirah, Asiyah), and it is above the aspect of "hishtalshelut" (progressive emanation), nevertheless, it is also referred to only as a "Name."	והענין הוא כידוע, בבחינת סובב כל עלמין, אף על פי שהוא בחינת מקיף כללי לכל ההשתלשלות דאבי"ע, והוא למעלה מבחינת ההשתלשלות, מכל מקום נקרא גם הוא בבחינת שם בלבד.
As it is written, "the Name Havayah" in relation to His very essence and being, which has no comparison at all—only like a person's name, which is merely an indication of the essence.	כאשר כתוב "את שם הוי"ה" לגבי מהותו ועצמותו יתברך ממש, ואין לו ערך כלל, רק כשם האדם שאינו אלא הוראה על העצם כו.
And this is because even the aspect of "Sovev" relates to the concept of "hishtalshelut" (progressive emanation), since it is still called "Maki" (encompassing) and "Sovev" (surrounding), at least in some way.	והיינו מפני שגם בחינת סובב שיהי לענין ההשתלשלות, מאחר שנקרא מקיף וסובב על כל פנים.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
א - ד

And this is what is written: "For with You is the source of life," as explained elsewhere.	וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב: "כִּי עִמָּךְ מְקוֹר חַיִּים" כו', כְּאֲשֶׁר כָּתוּב בַּמָּקוֹם אֲחֵר.
However, its advantage over the aspect of "Memaleh Kol Almin" (filling all worlds) is that it is called "Sovev" and "Makif," like a circle that surrounds from all sides, with no higher or lower point at all.	אָבֵל בְּזֶה יִתְרוֹן מַעֲלָתוֹ עַל בְּחִינַת מְמַלָּא, בְּמֵה שְׁנִקְרָא סוֹבֵב וּמְקִיף כְּעִגּוּל הַמְּקִיף מִכָּל צֶדֶד, שְׂאִין בּוֹ מַעֲלָה וּמִטָּה כָּלֵל.
That is, the light and flow from it do not come in the aspect of a chain-like progression, cause and effect, at all, but rather as an equal influence on everything from the highest to the lowest at once, as is known.	הַיְינוּ, שְׂאִין הָאוֹר וְהַשְּׁפַע מִמֶּנּוּ בָּאִים בְּבְחִינַת הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת עָלֶיהָ וְעֵלּוּל כָּלֵל, רַק בְּהַשְׁוָאָה אַחַת לְכָל הַכְּלָלִיּוֹת מֵרֵאשִׁית לְסוֹף כְּאַחַד, כִּידוּעַ.
And this is precisely the reason why the act of creation is not described in relation to it in terms of direct formation, but rather as something that occurs automatically and by itself.	וְזֶהוּ עֲצֻמוֹ הַטֵּעַם, שֶׁלֹּא נִזְכָּר בּוֹ עֲנִין הַבְּרִיאָה בְּלִשׁוֹן הַתְּהוּוֹת מֵאֲתוֹ בְּפוֹעַל, אֲלָא בְּלִשׁוֹן מִמִּילָא וּמֵאֲלִיו.
As it is written: "For He commanded, and they were created," but it does not say that He actively "created" them.	כְּאֲשֶׁר כָּתוּב: "כִּי הוּא צִוָּה וַנִּבְרָאוּ", וְלֹא אָמַר "וַיִּבְרָא" בְּפוֹעַל כּו'.
Because only in relation to the Name Elokim is it stated that He "created," as in "In the beginning, Elokim created," and "And Elokim created," etc.	כִּי הִנֵּה דוֹקָא בְּשֵׁם אֱלֹקִים נֶאֱמַר "בְּרָא", כִּמוֹ "וַיִּבְרָאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים", "וַיִּבְרָא אֱלֹקִים" כּו'.
And all the ten utterances of creation come specifically from the Name Elokim, as is known.	וְכָל עֲשָׂרָה מֵאֲמָרוֹת הֵם דוֹקָא מִשֵּׁם אֱלֹקִים, כִּידוּעַ.
For it is through it that the Divine flow is drawn forth in an active way, meaning that the letters of speech themselves contain power, light, and vitality, to give life and bring creation into existence from nothing into being.	לְהִיּוֹתוֹ בָּא בְּבְחִינַת כֹּחַ הַשְּׁפַע הָאֱלֹקִי בְּפוֹעַל מִמֶּשׁ, דְּהַיְינוּ, שְׂאוֹתִיּוֹת הַדְּבוּר הֵן עֲצֻמָּן בָּאוֹת בְּבְחִינַת כֹּחַ וְאוֹר וְחַיּוּת, לְהַחְיּוֹת וּלְהוֹת הַבְּרִיאָה מֵאִין לִישׁ.
And this is called "the power of the cause within the effect," meaning that the Divine energy is implanted within creation itself.	וְנִקְרָא "כֹּחַ הַפוֹעַל בְּנִפְעֵל", הַיְינוּ, בְּנִפְעֵל מִמֶּשׁ.
This is the essential concept of "hishtalshelut" (progressive emanation).	שְׂזֵהוּ עֵקֶר עֲנִין הַהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת.
As in the statement "Let there be light," where these very letters "Yehi Or" are what bring the light into being.	וְכִמוֹ מֵאֲמַר "יְהִי אוֹר", שְׂאוֹתִיּוֹת הַלָּלוּ "יְהִי אוֹר" הֵן הַמְּהוּוֹת אֶת הָאוֹר.
Similarly, "Let there be a firmament," "Let the earth sprout vegetation," etc.	וְכִן "יְהִי רָקִיעַ", "תִּדְשֵׂא הָאָרֶץ" כּו'.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
א - ד

And as is known regarding the matter of Bezalel, who knew how to arrange the letters with which the heavens and earth were created.	וכידוע בענין "יודע היה בצלאל לצרף אותיות שגבראו בהן שמים וארץ" כו.
Therefore, in this regard, it is fitting to use the term "Bara" (created), and He is called "Borei HaKol" (Creator of all) or "Yotzer HaKol" (Former of all).	על כן, בזה שיה לומר לשון "ברא", ונקרא "בורא הכל" או "יוצר הכל".
Meaning that He creates and brings everything into being in actuality through His Divine power.	דהיינו, שבורא ומנהו את הכל בפועל מכוח האלקי ממש.
This is similar to the analogy of a human faculty that extends into its action, even though it is impossible for a limited action to emerge from an unlimited being.	כמו על דרך משל, כח האדם שנמשך בפעולתו, אף על פי שאי אפשר שתתהוה פעולה מגבלת מבלי בעל גבול.
However, this is not like an actual human power, as explained elsewhere.	ואין זה כמו כח האדם ממש, כמו שכתוב במקום אחר.
For even the Name Elokim manifests only as a radiance and glow, yet it also comes in the form of actual Divine influence.	גם שם אלקים בא בבחינת אור וזיו לבד, אבל הוא בא גם כן בשם שפע בפועל.
This is the aspect of drawing down the Divine letters, as mentioned above.	והן בחינת המשכת אותיות האלקיים, כנזכר לעיל.
Even though in the statements of the ten utterances of creation, a command is used—such as "And Elokim said: Let there be light," and "And Elokim said: Let the earth sprout vegetation," etc.—this does not contradict the idea.	ואף על פי שגם במאמרות דמעשה בראשית נאמר ענין צווי, כמו "ויאמר אלקים: יהי אור", וכן "ויאמר אלקים: תדשא הארץ" כו.
As it is written, "For He spoke, and it came to be."	וכמו שכתוב: "כי הוא אמר ויהי".
For this statement is itself an extension of Divine energy—when He speaks, the creation comes into existence.	הרי אמירה זו, היא עצמה המשכה, דכיון שאמר בדבור, הרי בדבור זה נעשית הבריאה.
As we say in prayer: "Blessed is He who spoke, and the world came into being," "Blessed is He who speaks and acts, decrees and fulfills," etc.	וכמו שאנו אומרים בתפלה: "ברוך שאמר והיה העולם", "ברוך אומר ועושה, גוזר ומקיים" כו.
Similarly, "For He spoke, and it came to be," etc.	וכן: "כי הוא אמר ויהי" כו.
The intention is that in this very utterance, when He spoke, the creation was brought into existence, as explained above.	הכוונה שבאמירה זו עצמה, קשאמר, נעשה כנזכר לעיל.
However, "For He commanded, and they were created," referring to the Name Havayah, implies that creation occurs automatically, as will be explained further.	מה שאין כן "כי הוא צוה ונבראו" בשם הוי"ה, הוא ממילא, כמו שיתבאר להלן.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
א - ד

But the aspect of "Sovev Kol Almin," since it is fundamentally removed from the concept of direct influence and does not extend letters that are called "light" and "radiance," but rather surrounds and encompasses all, as mentioned above—how can it be said that it creates and brings into existence from nothing to something?	אבל בחינת סובב כל עלמין, מאחר שנבדל בערך מבחינת השפעה, וגם לא בבחינת המשכת אותיות שנקראים אור וזיו, רק מקיף וסובב הכל כנזכר לעיל—איך שיה לומר בו שבורא ומנהיג בפועל מאין ליש?
Since it is above the level of an active force, therefore it is stated about it: "For He commanded, and they were created," meaning they came into existence automatically and of their own accord.	מאחר שהוא למעלה מבחינת כח הפועל בו, על כן נאמר בו "כי הוא צוה ונבראו", שפרושן נמצאו ממילא ומאליהם רק על ידי צווי בלבד.
Because the aspect of "Sovev," which is the source of all existence, does not manifest in the manner of an active force, like the Name Elokim which fills all worlds, but rather, it occurs by itself and automatically.	כי בחינת סובב, שהוא מקור כל ההתהוות של הברואים, אינה באה בדרך כח הפועל, כמו שם אלקים שממלא הנזכר לעיל, רק מאליהם וממילא.
As it is written: "For He commanded alone, and they were created automatically and of their own accord."	כמו שכתוב: "כי הוא צוה לבד, ונבראו ממילא ומאליהם".
However, this is not easily understood.	ודבר זה אינו מובן לכאורה.
For if creation has no connection at all to the aspect of "Sovev," since it does not manifest as an active force like the Name Elokim, why does it still say "and they were created"?	דמנפשה, אם לא שיה כלל ענין התהוות הבריאה בבחינת סובב, כי אינה באה בבחינת "כח כשם אלקים, למה נאמר "ונבראו"?
Even "automatically" does not seem applicable in this context.	וגם "ממילא" לא שיה שם.
But if creation is indeed connected to "Sovev," just that it occurs automatically, then what is the difference between "Sovev" and "Memaleh"?	ואם שיה שם ענין הבריאה, רק שהיא באה ממילא ומאליה, אפוא מה ההפרש בין סובב לממלא?
Since creation already came into being from nothing through the Name Havayah, which is the aspect of "Sovev," why was it necessary for the creation of the world to occur through an active force, after He had already commanded and they were created automatically?	מאחר שכבר נבראה כל הבריאה יש מאין ממילא בשם הוי"ה, שהוא בחינת סובב, למה היה צריך להתהוות הבריאה בבחינת כח הפועל אחרי שכבר "צוה ונבראו" ממילא?
(ג)	
However, the matter is that the meaning of "He commanded" (צוה) is that He commanded with His will and thought that it should be drawn forth into speech.	אך הענין הוא, דפירוש "הוא צוה" הינו שצוה ברצונו ומחשבתו שימשך בדבור.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
א - ד

For certainly, the primary formation of created beings, bringing something from nothing, extends from speech.	דִּוְדָא, עֵיקָר הִתְהוּת מְצִיאוֹת הַנִּבְרָאִים בְּבְחִינַת יֵשׁ מֵאִין נִמְשָׁךְ מִן הַדְּבֹר.
However, before it comes into speech, it is called the "Source of Life," which is the aspect of "Sovev" and "Makif," encompassing everything that will be created as something from nothing through speech—just like a thought that encompasses all the details of the letters of speech, as is known.	אָבֵל קוֹדֵם שֶׁבָּא אֶל הַדְּבֹר, הָרִי נִקְרָא "מְקוֹר הַחַיִּים", שֶׁהוּא בְּחִינַת סוֹבֵב וּמְקִיף, שְׂכוּלֵל הַכֹּל מֵהַ שֶׁנִּבְרָא יֵשׁ מֵאִין מִן הַדְּבֹר, כְּמוֹ מַחְשְׁבָה אַחַת שֶׁמְקַפֶּת כָּל פְּרָטֵי אוֹתִיּוֹת הַדְּבֹר, כִּידוּעַ.
But as soon as He commanded with His will and thought, that which was revealed through speech as an active force, as mentioned above, was already created automatically and of its own accord.	אָבֵל מִיָּד שֶׁצִּוָּה בְּרָצוֹן וּמַחְשְׁבָה, הָרִי מֵהַ שֶׁצִּוָּה לְגַלּוּי עַל יְדֵי הַדְּבֹר בְּכַח הַפּוֹעֵל כְּנִזְכָּר לְעִיל, כִּכָּר נִבְרָאוּ מִמִּילָא וּמֵאֲלִיהֶם.
Because the condensation of the letters of speech only reveals what was concealed in thought.	לְפִי שֶׁאֵין צִמְצוּם אוֹתִיּוֹת הַדְּבֹר עוֹשֶׂה רַק גְּלוּי הַהֶעֱלָם שֶׁבַּמַּחְשְׁבָה.
Thus, every creation already exists automatically when it is in thought, and there is no concept of actual creation there.	וְנִמְצָא שֶׁכָּל בְּרִיאָה כִּכָּר נִמְצָאת מִמִּילָא כְּשֶׁהִיא בַּמַּחְשְׁבָה, וְאֵין שִׁיךְ שֵׁם לְשׁוֹן הִתְהוּת בְּפּוֹעֵל.
But when it comes into speech, then the term "act" applies, as in "He creates," etc.	אָבֵל כְּשֶׁבָּא לְדְבֹר, שִׁיךְ לְשׁוֹן "פּוֹעֵל", שֶׁבוֹרָא כו'.
And this is the distinction between "For He commanded, and they were created automatically" and "He spoke, and it came to be."	זֶהוּ הַהִפְרָשׁ בֵּין "כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ מִמִּילָא" ל"הוּא אָמַר וַיְהִי".
"He commanded, and they were created" refers to the initial formation, whereas "He said, and it stood" refers to the action and extension that occurs through speech.	"הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֵד" קָאִי עַל בְּחִינַת הַפְּעוּלָה וְהַהִמָּשְׁכָה שֶׁבְּאַמִּירָה זוֹ.
And this is well understood.	וְדָבָר זֶה לְאוֹר מוֹבֵן.
(ד)	
It was explained above that the aspect of "Ratzoh V'Shov" (running and returning) exists in two levels: "Memaleh" (filling) and "Sovev" (encompassing).	וְהִנֵּה מְבֹאֵר לְמַעַל שֶׁבְּחִינַת רְצוּחַ וְשׁוּב יִשְׁנֹן בְּשֵׁתִי מַדְרָגוֹת: דְּמַמְלָא וְסוֹבֵב.
And the matter is that the angels recite song every day with "Ratzoh V'Shov," as it is written, "And the Chayot (heavenly beings) run and return."	וְהַעֲנִין הוּא, דְּהַמְלָאכִים אוֹמְרִים שִׁירָה בְּכָל יוֹם בְּרְצוּחַ וְשׁוּב, וְכֵמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְהַחַיּוֹת רְצוּחַ וְשׁוּב".

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
א - ד

Like the appearance of a flash, like a flame emerging from shards—going out and coming back, then going out again, etc.	כְּמֵרָאָה הַבִּזְקָה, כְּלֶהָבָה הַיּוֹצֵאת מִן הַחֲרָסִים—שִׁיּוֹצֵאת וְנִכְנָסֶת וְחוֹזֶרֶת וְיוֹצֵאת כּו'.
This is because the Divine power and light enter into their inner being from the Name Elokim, which signifies strength, like "the power of the cause in the effect."	לְפִי שְׂכַח וְאוֹר הָאֱלֹקִי נִכְנָס בְּתוֹךְ תּוֹכָם מִשֵּׁם אֱלֹקִים, שֶׁהוּא לְשׁוֹן כֹּחַ, כְּמוֹ "כֹּחַ הַפּוֹעֵל בְּנִפְעָלוֹ".
Similarly, the Name Adonai, as it is written, "Adonai is in them," as is known.	וְכֵן שֵׁם אֲדֹנָי, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "אֲדֹנָי בָּם" כּו', כִּידוּעַ.
And because their vessels of perception cannot fully contain the Divine light, the light departs from them in the form of "Ratzoh" (running).	וּמֵצֵד שֶׁלֹּא יוֹכְלוּ כָּלִי הַשְּׂגָתָם לְהַכִּיל אֶת הָאוֹר הָאֱלֹקִי, יוֹצֵא הָאוֹר מִן הַכָּלִי בְּבַחֲיִנַת רְצוּא.
Then, the light returns and settles within them, because the Divine light of "Memaleh" is drawn down in such a way that it enters them and then withdraws again, etc.	וְאַחֵר כִּךָּ חוֹזֵר הָאוֹר וְנִמְשָׁךְ וּמִתְיָשֵׁב בָּהֶם, לְפִי שֶׁאוֹר וְחַיּוֹת אֱלֹקִי דְּבַחֲיִנַת מִמְלָא בָּא וְנִמְשָׁךְ בְּאוֹפֶן כָּזֶה דְּיוֹקָא, שֶׁנִּמְשָׁךְ בָּהֶם וְחוֹזֵר וּמִסְתַּלֵּק כּו'.
Since every cause influences its effect in a manner similar to itself, therefore, regarding the angels and sacred Chayot, it is stated, "And the Chayot run and return," as is known.	וְכָל פּוֹעֵל יַפְעֵל בְּפַעּוּלָתוֹ כְּדוֹגְמָתוֹ, עַל כֵּן גַּם בְּמַלְאָכִים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ נֶאֱמַר: "וְהַחַיּוֹת רְצוּא וְשׁוּב", כִּידוּעַ.
However, the aspect of "Shov" (returning) does not come from the higher light because they cannot contain it, but rather, on the contrary—it is what they <i>can</i> receive and contain.	אֲבָל בַּחֲיִינַת הַשׁוּב אֵינָה בָּאָה מֵאוֹר הָעֲלִיּוֹן מִפְּנֵי שֶׁאֵין יְכוּלִים לְהַכִּילוֹ, אֲלֹא לְהַפֵּךְ—מֵאֲשֶׁר יְכוּלִים לְשַׂאת וּלְהַכִּיל.
Then, the light once again departs, like the flame that emerges and then returns, over and over again.	וְאַחֵר כִּךָּ חוֹזֵר הָאוֹר לְצֵאת, כְּמוֹ מִשַּׁל הַלֶּהָבָה הַיּוֹצֵאת שֶׁחוֹזֶרֶת וְנִכְנָסֶת וְחוֹזֶרֶת כּו'.
(Even though it is stated, "When they stand still, their wings lower," this is because, when the higher light is revealed within them, they no longer have the strength to ascend in "Ratzoh" and instead receive it inwardly.	וְאִף עַל פִּי שֶׁנֶּאֱמַר: "בְּעִמְדָם תִּרְפִּינָה כְּנִפְיָהּ", הֵינּוּ מִפְּנֵי גְלוּי הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן בָּהֶם, שֶׁאֵין בָּהֶם כֹּחַ לְעֹלּוֹת עוֹד בְּבַחֲיִנַת רְצוּא, אֲלֹא מִקְבָּלִים בְּתוֹכָם.
Therefore, their wings lower, like one standing before a king, where he becomes completely nullified and only stands to receive the radiance of the king's presence.)	וְעַל כֵּן "תִּרְפִּינָה כְּנִפְיָהּ", כְּמוֹ הַבָּא לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, שֶׁנִּשְׁעָשָׂה בְּבַחֲיִנַת בְּטוּלָה, וְאֵינוֹ אֲלֹא עוֹמֵד לְקַבֵּל 'אוֹר פָּנָיו כּו'.
Thus, the aspect of "Ratzoh" is due to the inability of the vessel to contain the higher light, while "Shov" occurs when the higher light settles within them in a state of complete nullification.	וְנִמְצָא דְּבַחֲיִנַת הַרְצוּא הִיא מֵאוֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁלֹּא יוֹכְל הַכָּלִי לְהַכִּילוֹ, וּבַחֲיִינַת הַשׁוּב הִיא מֵאוֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּתְיָשֵׁב בָּהֶם, רַק שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת בְּטוּלָה בְּמִצְיָאוֹת כּו'.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
א - ד

And so it is with the aspect of "Ratzoh V'Shov" (running and returning) in the Name Havayah, which is above the Name Elokim and is called "Sovev Kol Almin" (encompassing all worlds).	וְכֵן הוּא בְּבְחִינַת רְצוּא וְשׁוּב בְּשֵׁם הו"ה, שְׁלֵמַעְלָה מְשֵׁם אֱלֹקִים, שֶׁנִּקְרָא סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין.
And this was the service of Avraham, as it is written about him, "And he believed in Havayah," specifically.	וְהוּא כְּעֹבְדוֹתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ: "וְהֶאֱמִין בְּהו"ה" דִּקְאָ.
His entire service was with true love and attachment to the Name Havayah, which is specifically the aspect of "Sovev."	וְכָל עֲבֹדָתוֹ הָיְתָה בְּאַהֲבָה וּדְבָקוּת אֱמִיתִית בְּשֵׁם הו"ה, שֶׁהוּא בְּבְחִינַת סוֹבֵב דִּקְאָ.
As it is written, "Walk before Me," specifically.	וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב: "הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי" דִּקְאָ.
And since the aspect of "Sovev" is above "Hishtalshelut" (progressive emanation), as mentioned above, therefore his love was in the manner of "Ratzoh"—seeking to leave the vessel completely.	וּמִפְּנֵי שֶׁבְּחִינַת סוֹבֵב הִיא לְמַעַלָּה מִהִשְׁתַּלְשְׁלוּת, כִּנְזָכָר לַעֲיִל, עַל כֵּן הָיְתָה אֲהֲבָתוֹ בְּבְחִינַת רְצוּא, לְצֵאת מִן הַכֵּלִי לְגַמְרִי.
Because the vessel could not contain the light of "Sovev," and it could not limit the infinite light of love.	כִּי לֹא יָכוֹל הַכֵּלִי לְהַכִּיל אֶת אֹר הַסוֹבֵב, וְלֹא תוֹכֵל לְגַבֵּל אֶת אֹר הָאֲהֲבָה.
The light bursts forth from its sheath, but then the light of "Sovev" returns and settles in the vessel.	וְיוֹצֵא מִנִּרְתֵּקוֹ, וְחוֹזֵר הָאֹר דְּסוֹבֵב וּמִתְיָשֵׁב בְּכֵלִי.
As mentioned above regarding "Ratzoh V'Shov" in the angels, which is in the Name Elokim, which corresponds to "Memaleh" (filling).	כִּנְזָכָר לַעֲיִל בְּרְצוּא וְשׁוּב דְּמִלְאָכִים בְּשֵׁם אֱלֹקִים, שֶׁהוּא בְּבְחִינַת מְמַלֵּא.
The aspect of "Shov" in that case comes from the higher light returning and entering again, only to depart once more, etc.	שֶׁבְּחִינַת הַשׁוּב הִיא מֵאֲשֶׁר הָאֹר הָעֲלִיּוֹן חוֹזֵר 'וְנִכְנָס, וְחוֹזֵר לְצֵאת כּו'.
And this is well understood.	וְדָבָר זֶה לְאֹר מוֹבֵן.